

33. fejezet - Szokatlan álmok

Harry fáradtan és kiéhezve ért a kastélyba. A diákok már javában az ízletes ételek elköltésén fáradoztak, ő pedig igyekezett minél kevesebb feltűnést keltve csatlakozni a barátaihoz. Leült Ginny és Ron közé, azután még barátjához képest is feltűnő mohósággal a vacsorára vetette magát.

Miután a Griffendél-toronyban mindenki nyugovóra tért, a három jó barát és Ginny körülülték a kellemes meleget árasztó kandallót, hogy meghallgassák mi történt Harryvel az elmúlt napokban.

- Azt hiszem, jobb, ha ti kezditek, és elmondjátok mire jutottatok a minisztérium könyvtárban - szólalt meg Harry megelőzve társait. Reménykedett benne, hogy ha nyer még egy kis időt, sikerül jobban átgondolnia mennyit árulhat el a többieknek anélkül, hogy megszegné az ígését.

Ron csalódott képet vágott, de Hermione habozás nélkül mesélni kezdett.

- Bebizonyosodott, hogy a minisztérium emberei megfigyelés alatt tartanak mindenkit, akinek köze lehet hozzád, vagy a Főnix Rendjéhez.

- Vagyis nem tudtunk meg semmit - vágott közbe Ron dühösen.

- Ez azért nem teljesen így van - igazította ki barátját a lány. - A nyilvános könyvtárban valóban nem találtunk semmit, könyvtárosi segítséget pedig nem lett volna tanácsos igénybe venni, mivel meglehetősen feltűnően figyelemmel kísérték minden mozdulatunkat. Nem kockáztathattuk, hogy megneszeljenek valamit.

- Így hát jobb híján elmentünk egy mugli múzeumba - folytatta Ron, nem túl lelkesen.

- Igen. A British Múzeumban meglehetősen sok mágikus tulajdonsággal bíró tárgyat őriznek. - Hermione láthatóan még mindig az élmény hatása alatt volt. Arcán áhítat tükröződött. - Felkerestük az ott dolgozó muzeológus-varázlót, és megpróbáltunk a bizalmába férközni.

- Szerencsére az öreg annyira a munkájának él, hogy nem ismert fel bennünket. Sőt, még csak nem is gyanakodott rá, hogy átverjük.

Hermione lesújtó pillantására nyomban lehervadt Ron arcáról a vigyor.

- Tényleg hamar elhitte, hogy a továbbtanuláshoz gyűjtünk információkat, és muzeológusok szeretnénk lenni - vette vissza a szót a lány. - Nagyon segítőkész volt.

- Milyen varáztárgyakat találtatok?

- Elég sok kelta, egyiptomi, és indiai mágikus tulajdonságokkal bíró régészeti emléket őriznek. A legtöbbjükön csak egyszerűbb rontások vannak, vagy gyógyító erővel bírnak. A mugliknak minderről sejtelmük sincs, mert mielőtt kiállítják őket, a varázlók általában sikeresen közömbösítik amit lehet. - Csalódottan tárta szét a kezét. - Egyik sem olyasmi, amit mi kerestünk.

- Szóval semmi?

Ron és Hermione csalódottan csóválták a fejüket.

- Inkább te mesélj!

- Annyi minden történt - tárta szét a karját tanácstalanul Harry. - Azt sem tudom, hol kezdjem.

- Talán az elején - biztatta Ginny és a fiú vállához dőlve, ragyogó szemekkel nézett rá. Látszott, mennyire boldog, hogy végre biztonságban, maga mellett érezheti kedvesét.

- Albus Dumbledore házában voltam.

Társai a meglepetéstől szólni sem tudtak. Most értették meg, miért bizonygatta barátjuk annyira, hogy biztonságban van.

Harry leírta nekik, hogyan fest Dumbledore Menedéke. Elmondta milyen a ház, a kert, a könyvtár, és Dumbledore professzor dolgozószobája. Beszámolt róla, miként segített főzni Aberforth-nak az otthonos konyhában, és hogy életében először látott napfényes bájitallabort. Mindegyiküket jól láthatóan megrázta, amikor elmesélte Arduunia és a főnixek történetét, amit az asszony néma portréjának megemlékezésével fejezett be.

- Ha szerezhetnénk egy másik portrét az igazgatóról, mindenképpen szeretném eljuttatni oda. Úgy érzem, tartozom neki ennyivel.

Bár egyikük sem tudta elképzelni mit csinálhat két festmény egymással egy üres szoba falán, egyetértettek Harryvel. Némán nézték egy darabig az egyre hamvadó tűz fényeit. Ron egy idő után nem tudta tovább türtöztetni magát, és noszogatni kezdte Harryt.

- Mit csináltál ott két napig, Harry? Mivel töltötted az időt? Ne mondd nekem, hogy csak főzőcskéztetek!

- Hát, ezt nem olyan egyszerű elmondani - felelte habozva Harry, és zavartan Ginnyre pillantott.

A lány értve a célzást feltápáskodott.

- Ismét titkolózás következik, ha jól sejtem.

A fiú bocsánatkérően megszorította a kezét, mielőtt Ginny enyhén felhúzott orral felvonult volna a hálószobájába.

Miután magukra maradtak, Harry összefoglalta a történeteket.

- Kaptam némi segítséget. Sikerült kideríteni, hogy az egyik ereklye valószínűleg Hollóháti Hedvig egy darabból csiszolt kristály fülönfüggője. Bebizonyosodott, hogy ez az ereklye sok évvel ezelőtt Voldemort birtokába került. Tehát szinte biztos, hogy ez az egyik horcrux, és ha így van, ötven százalék az esélye annak, hogy a Szükség Szobájában megtaláljuk.

- Mikor akarod megpróbálni? - kérdezte izgatottan Ron.

- Mielőtt bármit tennék, mindenképpen beszélnünk kell Hollóhát Hedvig portréjával. A hollóhát klubhelyiségében lévő festményen állítólag éppen ezt az ékszert viseli. A varázslathoz úgyis látnunk kell hogy néz ki, ezen kívül nem árt kifaggatnunk, vannak-e mágikus tulajdonságai, vagy védi-e valami ritka varázslat.

- Mit fogunk tenni akkor, ha sikerül megszerezni? Sejtelmünk sincs, hogyan lehet elpusztítani - aggodalmaskodott Ron.

- Ez már nem lesz gond - jelentette ki Harry. - A *Megtestesült Szeretet Varázsát* kell alkalmazni, mert ez az egyetlen olyan erő, ami el tud bánni az ilyen horderejű sötét mágiával. Megmutatom, hogy néz ki, úgyis sokat kell még gyakorolnom, mielőtt élesben kipróbáljuk.

Harry kezébe vette Ginny medálját, és ismét tökéletesen végrehajtotta a látványos varázslatot. Ezúttal még több erőt adott neki, hogy még a bőrén érezte a lány érintését, ráadásul Piton bíráló tekintete helyett a barátai voltak mellette. Amikor kinyitotta a szemét, velük együtt gyönyörködött a ragyogó fénygömbben, amint lassan összezsugorodott, majd elenyészett.

- Harry! Ez fantasztikus! Meg vagyunk mentve! - ujjongott lelkesen Ron, miközben kedélyesen hátba veregette. Hermione már nem volt ennyire optimista, és meglehetősen furcsa tekintettel méregette.

- Kitől kaptál ennyi segítséget, Harry? Ez egy meglehetősen komoly és nehéz varázslat, én is csak egyszer olvastam róla, amikor rúatanra kerestem fordítani valót. Ráadásul a terv is nagyon profinak tűnik.

- Talán nem nézed ki belőlem? - kérdezte önérzetesen Harry, de közben valahol némi elégtételt is érzett, amiért a lány nyomban átlát a szitán.

- Hagyd már! Inkább örülnöd kéne, hogy végre tudjuk, mit kell tenni! - torkolta le a barátnőjét Ron.

Mielőtt a lány megsértődhetett volna, Harry ismét hozzá fordult.

- Igazad van. Ez valóban komoly, és egyáltalán nem könnyű varázslat. Természetesen kaptam segítséget.

- Csak nem a titokzatos idegentől? - Ron felcsillanó szemeiben leplezetlen rajongás tükröződött. - Nagyon hatalmas varázsló lehet, ha ennyi mindent tud. Talán még Voldemortnál is erősebb.

- Ha így lenne, mindenképpen kapcsolatban állt volna Dumbledore professzorral, és a Renddel. Valakitől már biztosan hallottunk volna róla - próbálta lehűteni Hermione a fiú lelkesedését.

- Már puhatolóztam Hagridnál - mondta zavartan Ron, és nem nézett Harry szemébe. - Megpróbáltam kiszedni belőle valamit arról, ki lehet ő, de neki sejtelve sincs. Még Charlie és Bill sem tud róla semmit.

- Megértem, hogy látatlanban nem bíztok benne, de nekem azért hihetnétek - vetette a szemükre csalódottan Harry. - Nem véletlenül kértem, hogy ne nyomozzatok utána. Csak addig maradhat életben, amíg a halálfalók halottnak hiszik.

- Ne haragudj, Harry, de csak téged féltettünk - magyarázta mentegetőzve Hermione.

- Én teljesen megbízom benne - jelentette ki ellentmondást nem tűrően. - Hollóhát Hedvig leszármazottja, ő szerezte meg az információkat az ereklyéről, és megtanított erre a különleges varázslatra is.

- Már eddig is többet segített, mint amennyit Dumbledore szerint Pitonnak kellett volna - védte Ron tovább az ismeretlent.

Harry szólni sem tudott a meglepetéstől, csak némán bólogatott. Majdnem elnevette magát, amikor képzeletében megjelent Ron arca, amint megtudja a nagy hős kilétét.

- *Mindenbe beavattad?* - kérdezte Hermione.

- Meg kellett tennem - mentegetőzött Harry. - Dumbledore professzor azt akarta, hogy egy erős és megbízható varázsló álljon mellettem, hogy segítsen, amikor szükségem van rá. Ne félj, óvatos voltam, és előtte meggyőződtem a megbízhatóságáról. Aberforth és ő együtt vannak a menedékben, ami már önmagában mellette szól - magyarázta Harry, és örült, hogy ezúttal végre igazat mondhatott.

- Holnap estére elintézem, hogy bejussunk a hollóhát klubhelyiségébe, és beszélhess a festménnyel - jelentette ki Hermione.

- Köszönöm.

Harry fáradtan felvászorgott a hálóba, és magukra hagyta a barátait, hogy megemészthessék a hallottakat. Minél hamarabb ágyba akart kerülni. Elalvás előtt kiürítette az elméjét, mielőtt mély álomba zuhant.

„... egy szűk, homályos konyhában ágaskodott egy sámli, hogy elérje a polcokon sorakozó fűszertartókat. Élvezettel szívta be sorra az erőteljes illatokat. Kezében a fahéjas üveggel, csukott szemmel élvezte a zsongító aromát, amikor hangos csattanást hallott a bejárat felől. Félelmében összerándult, és majdnem elejtette, ami a kezében volt. Egy fekete hajú asszony lépett hozzá, és futólag a fülébe súgta:

- Gyorsan tűnj el, kicsikém!

Rettegve nézett fel rá, de nem akart oldódni lábaiban a félelem dermedtsége. Anyja tágra nyílt fekete szemeibe tekintve egyszer csak megszűnt benne a bénultság, és rohanni kezdett, ahogy csak bírt. Felszaladt egy nyikorgó lépcsőn, beugrott egy ajtón, felmászott rozoga egy létrán, átbújt egy csapóajtón, míg végül a sötét padláson, a kémény mögötti kis koszos zugban lekuporodva újra fel mert lélegezni. Csak most vette észre, hogy eddig szinte nem is vett levegőt. Két karjával átkarolta a térdeit, és csak bámult maga elé. Szemei lassan megszokták a sötétséget, és a tető résein át beszűrődő halvány fénypázmák kirajzolták a szanaszét heverő lomokat. Lentről öblös hangú, artikulálatlan ordítás és káromkodás, azután dulakodás zaja szűrődött fel. Megpróbálta minél inkább kizárni a fejéből azokat a rémes hangokat,

miközben tekintete a sarokban heverő rongyos pokrócra esett. Talán több napig itt kell bujkálnia, mint a múltkor. Most legalább nem kell majd élelemért lelopóznia, mert tanult a legutóbbi napokig tartó éhezésből. Az egyik kilazult téglamögött egy kis csomag kétszersült, egy üveg víz, és néhány fiola bájital volt elrejtve. Lehet, hogy ezúttal tud majd segíteni anyának, ha végre elalszik az a vadállat...”

Harry a félelem verítékével bőrén, reszketve ült fel az ágyban, és tágra nyílt szemmel meredt a sötétbe. Az érzések vadul kavargtak benne. Félelem, rettegés, magány, hideg, éhség, bezártság, reménytelenség... Ezeket mind jól ismerte, hiszen kitöltötték szinte egész gyermekkorát. Mindegyiket a magáénak érezte, pedig tudta, hogy az álmában látott képek nem az ő életének részei voltak. Érzett azonban még valami mást is. Féltést, rettegést valaki másnak az életéért... mérhetetlen kétségbeesést és tehetetlenséget, amiért még túl kicsi, és nem tud az édesanyjának segíteni.

A szorongás nem akart múlni. Halkan kimászott az ágyból, magához vette a merengőt, és keresett egy nyugodt helyet, ahol alaposan megvizsgálhatja az emléket. Egyetlen Voldemorttal kapcsolatos víziójára sem emlékezett ugyan, de már megtanulta, hogy bármire számíthat. Meg akarta tudni mi jelent ez az egész.

Amikor kívülről látta, egészen másnak tűnt minden. Megfigyelhette az elhanyagolt ház részleteit, a tiszta, rendes, de kopott berendezést, és az asszony arcvonásait. Látta, amint a hat éves forma kisfiú a csapódó ajtó zajára ijedtében megdermedt, és anyja felé fordította az arcát. Harry összerándult a felismeréstől. Perselus Piton gyermekkori arcán kétségbeesett rettegés tükröződött.

Miután Harry végignézte az álmot, gondolataiba mélyedve visszatért a hálóterembe. Úgy érezte, mindent megértett.

Vajon Piton melyik Dursleyéknál tapasztalt élményével álmodik éppen? - gondolta félálomban, reménykedve, hogy nem csak ő szembesül másvalaki gyermekkori traumájával.

Hamarosan ismét mély álomba merült.

Másnap este, takarodó után, Harry, Ron és Hermione elindultak a kastély nyugati oldalán emelkedő toronyba. Luna Lovegood már várta őket, és mutatta az utat a hollóhát klubhelyiségének bejáratul szolgáló festményhez.

- Örülök, hogy segíthetek nektek valamiben - mondta álmatag hangon, és akár egy lassított felvételt, a kép felé fordult. - *Bathilda Bircsók*.

A festményen lévő kecskeszakállas varázsló a szemüvege fölött futólag rájuk pillantott, majd szó nélkül visszatemetkezett a kezében tartott pergamenbe. A kép mögött feltárult az ajtónyílás. Miután mindannyian bemásztak, megálltak a tágas helység közepén. Első ránézésre nagyon hasonlított a griffendél klubhelyiségére, azonban néhány különbség rögtön a szemükbe ötlött. A függönyök, a falvédők és a puha szőnyegek kék és bronzvörös színben pompáztak, az egyik falat pedig, egy magas és széles könyvespolc foglalta el. A kandallóval szemközt, egy életnagyságú festményen Hollóhát Hedvig ült, egy könyvbe mélyedve. A kép háttérében, a kényelmes karosszék mögött látható rideg kőfalat plafonig érő könyvespolc borította.

- Tehetek értetek még valamit? - érdeklődött Luna, és hatalmas szemével Harryt fürkészte. - Szívesen segíték, ha tudok.

- Köszönjük, de innen már mi is boldogulunk - felelte Hermione.

- Hívunk, ha szükségünk lesz rád - tette hozzá Harry, és a lányra mosolygott.

- Sok sikert! - búcsúzott Luna aprót rándítva a vállán, és felszaladt a hálótermekbe vezető lépcsőn.

Szemügyre vették a híres alapítót. Hollóhát Hedvig egyszerű szabású, de drága kelméből készült ruhát viselt. Hosszú, bronzvörös haja feszes kontyba volt feltekerve, felfedve magas homlokát, íves szemöldökét, kissé hosszú, de szép vonalú orrát, és telt ajkait. Rögtön feltűnt mindegyiküknek, hogy alig visel ékszert, mindössze egyetlen ujját díszítette egy mélytűzű, ragyogó drágakő, feléjük fordított fülében pedig ott csüngött a keresett kristály fülönfüggő.

Harry megköszönte a torkát, mire a nő elszakította tekintetét a betűkről, és végigmérte őket.

- Ti mit kerestek itt? Nem ide tartoztok!

- Elnézést, nem akartuk megzavarni az olvasásban - szabadkozott Hermione.

- Már annyiszor olvastam, hogy kívülről fújom az egészséget - legyintett kecses mozdulattal. - Még jó, hogy előrelátó voltam, és a kedvenc könyveimmel együtt festettem le magam annak idején. Kik vagytok?

- Hermione vagytok, ők pedig a barátaim: Ron és Harry - felelte a lány.

- Mi keresnivalótok van itt?

- Kérdezni szeretnénk öntől néhány dolgot - vette át a szót zavartan Harry, de szerencsére Hermione ismét kiségitette.

- Az alapítók után fennmaradt mágikus ereklyékről tartunk kiselőadást a következő mágiatörténet órán - hazudta folyékonyan a lány. - Mesélne nekünk esetleg a fülbevalójáról?

- A család nőági leszármazottainak birtokában van, ha jól tudom. Sok-sok éve nem kérdeztek erről.

- Emlékszik rá, ki kutatott legutóbb ebben a témában? - kérdezte mohón Ron, aztán gyorsan hozzátette - Hátha segítséget kérhetünk tőle.

- Azok a fiatal lányok faggattak általában, akik remélhették, hogy egyszer a birtokukba kerül majd. - Szemöldökét összevonva elgondolkodott egy pillanatra. - Volt egyszer egy fiú is, de ő nem volt hollóhátas, csak belopakodott, akár csak ti. Voltaképpen mire vagytok kíváncsiak?

- Azt szeretnénk tudni, bír-e valamilyen mágikus erővel?

- Ez érdekes kérdés. Igen és nem.

- Ez mit jelent? - értetlenkedett Ron.

Hollóháti Hedvig mély levegőt vett, és tagolt, érthető tanári stílusban magyarázni kezdett.

- Valószínűleg hallottatok már a feltételes varázslatokról, amikor egy tárgyon, vagy személyen olyan varázslatot helyeznek el, ami csak bizonyos feltételek esetén lépnek életbe, addig azonban rejtve maradnak.

Hermione határozottan bólintott, Ron és Harry kissé bizonytalanul követték példáját, majd tovább figyeltek.

- Ebben az esetben, a függők mágikus tulajdonsága csak akkor lép életbe, ha valaki el akarja pusztítani őket. Nem csak a leggyakrabban alkalmazott törés elleni mágia van rajta, hanem egy erőteljes *Protego* pajzsbűbáj is, ami visszaveri a támadóra a pusztító átkot. A saját találmányom - magyarázta a boszorkány, és büszkén kihúzta magát.

- Akkor semmivel nem lehet elpusztítani? - álmétkodott Ron.

- Nem ismerek olyan módszert, amely alkalmas lenne rá, de ha mégis így lenne, azt sem kötném az orrotokra.

- Köszönjük a segítséget - motyogta kissé csalódottan Hermione.

Elköszöntek, és gondolataikba merülve ballagtak vissza a Griffendél-toronyba. Amikor elhelyezkedtek a szőnyegen, a tűz körül, Harry szólalt meg először.

- Ez nehezebb lesz, mint gondoltuk.

- A *Megtestesült Szeretet Varázsa* végül is nem számít pusztító varázslatnak, ugye? - kérdezte Ron.

- Lehet, hogy így van, mégsem kockáztathatunk felelőtlenül - felelte a lány.

- Aludjunk rá egyet. Megpróbálom felvenni a kapcsolatot Hollóháti rokonával, hátha ebben is tud tanácsot adni - javasolta Harry.

Miután Harry magára maradt a klubhelyiségben, megidézte ragyogó, szarvas alakú patrónusát, hogy üzenetet küldjön Pitonnak.

„*Hollóháti Hedvig ereklyéjét egy Protegoval megerősített törhetetlenségi varázslat védi. Minden pusztítást okozó varázslatot visszaver. Mit tegyünk most? Van valami javaslata?*” - üzenté Harry a fénylény szemébe nézve.

Elfeküdt a puha párnákon, és plafont borító mintákat szemlélve reménykedett benne, hogy hamarosan választ kap.

Egyszer csak arra eszmélt, hogy ragyogó fényesség süt a szemébe. A fényes holló várta, hogy felébredjen. Szemébe nézve felcsendült a fejében Piton jól ismert hangja.

„*A Megtestesült Szeretet Varázsa valójában nem a tárgyra hat, hanem a benne lakozó varázslatokra, és az azokat létrehozó érzelmekre. Kipróbáltam, és a Protego nem lépett életbe tőle. Azonban az előfordulhat, hogy abban a pillanatban, amikor megtörik a horcruxot létrehozó sötét varázslat, történik valamiféle sötét mágia kitörés. Talán éppen ezért választotta ezt az ékszer lélekhardozónak a Nagyúr. Mielőtt nekilátnok, a lehető legerősebb pajzsot kell magatok köré vonnotok. Dönthetsz úgy is, hogy inkább elhozod ide, és segíték megtörni a varázslatot, ez azonban azzal a kockázattal jár, hogy a lélekdarab megpróbál megszállni az alatt, amíg nálad van. Ha egyedül iszod meg az összes bájitalt, talán ellen tudsz állni neki, de ezt jól meg kell fontolnod. Értesíts, hogyan döntöttél!*”

A holló szárnyra kapott, és a levegőben köddé vált. Miközben elindult lefeküdni, Harry a hallottakon morfondírozott. Úgy döntött alszik rá egyet, és holnap beszél Hermionéval is, mielőtt választ ad.

„... Anyja régi utazoládáját, vonszolva maga után, tanácstalanul álldogált az Foltozott Űst hátsó udvarában, a sima téglafal előtt. Sejtelve sem volt róla, miként juthatna át a rajta, hogy végre beléphessen az Abszol Útra. Bár a Foltozott Űstben töltötte az éjszakát, mégsem nem volt mersze faggatni a kocsmáros, és beszédbe sem akart elegyedni a többi vendéggel. Örült, hogy sikerült eléggé elszánt képet vágnia, és nem zaklatták azért, amiért gyerek fejjel egyedül szállt meg. Amíg várakozott, és nézelődött, gondolatai a tegnap estére kanyarodtak.

Az apja ezúttal elviselhetetlenebb volt, mint eddig bármikor. Az irigység és a féltékenység már teljesen elborította az elméjét, úgyhogy kirobbant a belőle a felgyülemlett düh, és tomboló gyűlölet. Órjögve feldúlta az egész házat, és miközben anyja védekezni próbált, darabokra törte a kezéből kicsavart varázspálcát. Hiába próbálta saját testével védeni a földön fekvő ájult nőt, apja egyetlen mozdulattal a falhoz lökte, ő pedig rögtön elveszítette az eszméletét.

Órákkal később tért magához. Nemrég még vadállatként órjögő apja addigra már részegen hortyogott a kanapé romjai között. A magatehetetlen férfi látványára forró gyűlölet öntötte el, és úgy érezte, eljött végre a pillanat, hogy mindenért bosszút álljon. Azonban sérült anyjának látványa, arra készítette, hogy mindent elfeledve azonnal kórházba vigye. Egész éjjel az ágya mellett ült. Aggodalom töltötte el, bár az orvos azt mondta, hamarosan fel fog épülni.

Később hazalopakodott, hogy magával vigye kopottas iskolai ládáját, de addigra apja már nem volt a házban...

Gondolataiból egy meglehetősen öreg varázsló megjelenése zökkentette ki. Az alacsony, görbe hátú aggastyán egyenesen az udvar végében álló téglafalhoz lépett, és mankóul szolgáló botjával meghatározott sorrendben koppintott a téglák némelyikén. Feltűnés nélkül figyelemmel követte minden mozdulatát, és igyekezett mindent egy életre az eszébe vésvni. Az érintések nyomán a téglák szinte önálló életre keltek. Sorra mozgásba lendültek, és mintha láncszemek lennének, és a fal téglánként szétválva fokozatosan félrehúzódtak, hogy végre feltáruljon előttük az Abszol Út.

Hiába volt felkészülve a látványra, teljesen lenyűgözötte, amit megpillantott. A boltíves átjárón át egy csodálatos, új világ tárult a szemébe. Számátalan csodájával már az első pillanattól teljesen elkápráztatta. A varázsló nyomában belépve, nézelődve megindult a mozgalmass sétálóútcán. Áhítattal bámulta a különös boltokat, és a szokatlanul viselkedő embereket. Megállt néhány kirakat előtt, hogy báméskodjon, és igyekezett egyszerre felfogni és feldogozni mindeni,

amit maga körül tapasztalt. Végre meglátta azt a kis üzletet, amelytől azt remélte, sikerülhet pénzzé tennie az egyetlen családi csecsebecsét, amit anyától kapott. Ennek az árán talán megvásárolhatja az iskolába szükséges felszereléseket, ha másra nem is jut belőle. Összeszedte minden bátorságát, és megragadta a boltocska kilincsét...”

Harry ezúttal nem érte készületlenül, hogy ismét Piton gyermekkorába álmolta magát. Amikor felébredt, a magány, a féltés, és a várakozás izgalma egyszerre kavargott benne. A gyermek Piton érzéseivel azonosulni megrázó volt, de egyáltalán nem keltett benne viszolygást, vagy más kellemetlen érzetet. Rájött, hogy sorsuk bizonyos vonásai mennyire hasonlítanak egymásra.

Másnap reggeli után Ron és Hermione figyelmesen végighallgatta Harry beszámolóját a horcruxszal kapcsolatos lehetőségekről. A lány egy darabig a gondolataiba mélyedt, mielőtt véleményt mondott volna.

- Szerintem, az lenne a legjobb, ha mi hajtánánk végre a varázslatot, nem kockáztatva azt, hogy bárkit is hatalmába kerítsen Voldemort egyik lélekdarabja. A sötét varázslatok elleni leghatékonyabb pajzsvarázslatokat megtanulhatjuk, és akár többet is alkalmazhatunk egyszerre, hogy ne érjen meglepetés. Te a varázslatot hajtánád végre, mi pedig Ronnal folyamatosan a pajzsok fenntartásával és újabbak megidézésével védenénk mindhármunkat.

- Jó tervnek tűnik. Délután átnézhetnénk, milyen pajzsok jöhetnek szóba, és ha elég jó védelmet nyújthatnak, megtanuljuk őket, és nekilátunk.

Harry szakított rá időt, hogy felkeresse a Szükség Szobáját, és nyugodt körülmények között - a hajdani DS szakkör meghitt hangulatában -, választ küldjön Pitonnak.

- „Minden szóba jöhető pajzsot tanulmányozunk, és felhasználjuk majd, amiket hatékonyak találunk. Úgy döntöttem, itt fogjuk végrehajtani, hogy kisebb legyen a kockázat.”

Órák után, késő estig a sötét varázslatok elleni védekezésről szóló könyveket bújtta. Körülötte tornyosultak a saját könyvei, a könyvtár tiltott részlegéből kivett kötetek, és a Piton lakosztályából hozottak egyaránt. Hermione ezalatt Ron segítségével, az igazgatói magánkönyvtárat kutatta át újra. Mire barátai beléptek a portrélyukon, már több, szóba jöhető varázslatot is kijegyzetelt, és fáradtan bámulta a tintapettyes pergament.

Éjfél is elmúlt, mire sikerült végigvizsgálniuk az összes felkutatott pajzsbübját, és kiválasztottak hármat a leghatékonyabbak közül. A főbenjáró átkok kivételével a legtöbb feltérképezett, támadó sötét varázslat ellen hatékonyak kellett lenniük. Néhányat az aurorok is rendszeresen alkalmaztak bevetéseik során, azonban az új fejlesztésű, vagy pont ellenkezőleg, a régen elavult támadások ellen sokszor nem nyújtottak védelmet. Részben ezért vannak mindig jelentős lépéselőnyben a halálfalók.

Késő éjszakáig gyakorolták a kiválasztott védelmi varázslatokat, míg végül kábán kóvályogtak fel a hálókörletekbe. Mielőtt még mély álomba merült volna, Harry kíváncsian gondolt rá, vajon mit tartogat számára a mai éjjel.

„... egyedül, összefont karral álldogált a Londoni Kings Cross pályaudvar 9. vágánya mellett, lába mellett egy ósdi utazóládával. Összevont szemöldökkel méregette a körülötte elhaladó embereket és néha aggódva a peron mellett kifüggesztett órára pillantott.

Egyszerre csak hangos nevetgélés, rikoltozás hallatszott, és feltűnt a közelben egy csapat viháncoló gyerek. Szokatlan ruhákat viseltek, és bár különböző korúak voltak, látszott rajtuk, hogy barátok, vagy legalábbis már régebben ismerik egymást. Viccelődve, egymást hátba veregetve közeledtek. A hangadó, egy idősebb, kirívóan előkelő és drága ruhákba öltözött, tejfől szőke hajú fiú nógatta a többieket:

- Aki miatt elkésünk, azt varanggyá változtatom! És akkor még örülhet...

A csoport hangoskodva egy sima kőfal felé haladt. A közelébe érve gyorsítottak, majd néhány lépést futottak, aztán körül sem nézve egyenesen nekirohantak.

Várta a fájdalmas ütközést, de enyhe csalódottsággal tapasztalta, hogy ehelyett mindannyian nyomtalanul eltűntek. Az első csapat mögött, kissé lemaradva, még két lány és egy fiú lépkedett.

Pár lépéssel arrébb, kopott ládája mellől feszülten figyelte őket, s amikor ők is ugyanúgy eltűntek, mérgesen fújt egyet. Nem tudott rájönni a trükkre, azonban azt nem kockáztathatta, hogy szégyenszemre visszapattanjon arról a falról, és nevétségessé váljon... Tudta, hogy valahol a túloldalon áll a Roxfort-Expressz, ami a 9 és ¾. vágányról indul néhány perc múlva a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskolába. Márpedig azon a vonaton neki is rajta kell lennie.

Hamarosan egy család közeledett. Két lány és a szülei lépkedtek a fal felé, azonban nem messze tőle megálltak. A fiatalabbik vörös-szőke, zöld szemű kislány megölelte szüleit, aztán mogorván fintorgó, kissé lóarcú nővérét is, majd miután elbúcsúzott, körülnézett.

Zavartan állapította meg, hogy a lány felfigyelt rá, és hiába igyekezett hirtelen feltűnően másfelé nézni, ő széles mosollyal arcán, határozottan közeledett felé.

- Szia! Nem tudod véletlenül, hogy hol találom a 9 és ¾. vágányt? - kérdezte.

A fiú csak biccentett egyet, és a szemközti fal felé intett a fejével. A lány kissé értetlenül nézett rá, de ekkor futva feltűnt két nagyobb fiú, akik az eddigiekhez hasonlóan egy pillanat alatt eltűntek a téglafal túlsó oldalán. A kislány tágra nyílt szemekkel bámult a sima téglafalra, aztán ismét hozzá fordult:

- Tudod, hogy csinálták?

Szokatlan volt, hogy valaki ilyen nyíltan faggatja valamiről, ezért ő zavarában csak grimaszolt és megvonta a vállát.

- Úgy látom téged is ez foglalkoztat. Lily Evans vagyok. Te is most leszel első éves a Roxfortban?

- *Perselus Piton - biccentett a fiú kellenél, mivel most már muszáj volt válaszolnia.*

- *Az én családban csak én vagyok varázsló, ezért a szüleim nem jöhetnek velem tovább - Lily ragyogó, zöld szemekkel nézett rá. - Téged nem kísért ki senki?*

Perselus csak nemet intett a fejével, aztán félrenézett. Mit is mondhatna...

Azt nem fogja elmesélni, hogy minden más varázsló rokona régen megszakította velük a kapcsolatot, mert édesanyja a családi hagyományokkal ellentétben egy megátalkodott muglihoz ment feleségül. Azt pedig végképp nem fogja az orrára kötni, hogy emiatt megveti, sőt kifejezetten gyűlöli a muglikat. Legalábbis azokat, akik eddig csak bántották a mássága miatt, vagy különcként tartották, de a legjobb esetben is mindössze megvetően keresztülnéztek rajta.

Azzal sem szívesen dicsekedett volna, hogy bár rengeteget olvasott, szinte csak mugli könyvekhez jutott hozzá a szülői házában, az iskolában és a könyvtárakban is, így hát valójában alig volt információja a varázsvilág dolgairól. Mindössze annyit tudott, amennyit édesanyja titokban elmesélt neki, amikor kettesben voltak.

Furcsa volt, hogy valaki ilyen kedves hozzá, és úgy tűnik, őszintén érdeklődik iránta, ezeket azonban mégsem akarta megosztani ezzel a vadidegen lánnyal... Ismét az órára pillantott, és fejével a fal felé intett.

- *Vajon mi a trükkje?*

- *Lehet, hogy a varázslók, akik tudatában vannak az átjárónak, egyszerűen áthaladnak rajta, mintha ott sem lenne. Ha valami varázslatra is szükség lenne hozzá, biztosan benne lett volna az értesítőben. Gyere, menjünk...*

Lily még egyszer visszaintett a családjának, ő pedig ládáját maga után vonszolva követte a lányt a fal felé. Mielőtt nekimentek volna, egy pillanatra szoroson becsukta a szemét, és meglepetten érezte, hogy Lily izgatottan megragadta a kezét. Am a fal egy pillanat alatt őket is könnyedén átengedte..."

Harry felriadt, és felült a sötétben. Ezúttal teljesen éber volt. Kipattant az ágyból, és azonnal a merengőért indult, hogy akárcsak két nappal ezelőtt, ezúttal is alaposan megvizsgálja az álmában látott emléket.

Így, kívülről nézve csak az eseményeket tudta követni, a fiatal Piton gondolatai és érzései azonban még élénken éltek benne.

Rögtön felismerte a tejfől szőke, arisztokratikus, öntelt és lenéző Lucius Malfoyt, valamint a következő csoportban lépkedő Narcissa és Bellatrix Blacket is, akik után kissé lemaradva a fiatal Sirius lépkedett. A legizgalmasabb, és egyben legkülönösebb élmény azonban az volt, amikor édesanyját pillantotta meg gyermekként, a családja körében. Lily Evans nyílt, kedves és barátságos volt. Annyira természetesen viselkedett első roxforti napján, mint annak idején Hermione, akin egyáltalán nem látszott, hogy nem varázslók között nevelkedett.

Ezúttal volt ideje alaposabban megfigyelni büszkén, de szomorkás mosollyal búcsúzó nagyszüleit, és Petúniát is, akinek már akkoriban is irigy fintor ült az arcán, ha hűgára nézett.

Amikor később visszafeküdt, még sokáig látta maga előtt a lány ragyogó, zöld szemét, ahogy rá - illetve Pitonra -, nézett. Tekintete értelmes és őszintén érdeklődő volt. Az apró mozdulat is teljesen természetesnek tűnt, amikor Lily az utolsó pillanatban izgatottan a kezébe simította puha, meleg tenyerét. Ő pedig annyira meglepődött, hogy nem engedte el. Jó érzés volt.

Igyekezett tudomást sem venni arról a tényről, hogy mindezt nem ő élte át valójában, hanem Perselus Piton.